

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M.P.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 maja 2014r., sygn. akt I ACa .../13 wydanym w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w K.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 października 2016 r.,

zażalenia M.P.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

oddala zażalenie; nakazuje wypłacić z Kasy Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adw. M. G. kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście) powiększoną o należną stawkę VAT tytułem nieopłaconych kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę M.P. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 maja 2014 r. w sprawie o sygn. I A Ca .../13 z powodu złożenia jej po upływie ustawowego terminu.

Skarżący wniósł zażalenie na to postanowienie, zarzucając naruszenie art. 410 § 1 w zw. z art. 403 § 2 i art. 407 § 1 k.p.c. Na tej podstawie wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W okolicznościach sprawy kluczowe znaczenie ma zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 maja 2016 r., IV CZ 25/16, (nie publ.), sąd badający przesłankę niedopuszczalności skargi ujętą w art. 410 § 1 *in fine* k.p.c. powinien ocenić, czy wskazana w skardze podstawa jest w ogóle przewidziana w ustawie, i czy powołane przez skarżącego okoliczności faktyczne wypełniają hipotezę którejkolwiek z norm opisujących ustawowe znamiona podstawy wznowienia. Badając, czy skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, sąd bierze pod uwagę jedynie treść twierdzeń faktycznych zawartych w skardze i nie weryfikuje ich prawdziwości. Jak wskazuje skarżący, podstawą jego skargi jest nieprawidłowe określenie organu sądowego, który orzekał w jego sprawach (zamiast „Wydział I Cywilny” powinna być bowiem oznaczona prawidłowa nazwa urzędowa I Wydział Cywilny”, odpowiednio też zamiast „Wydział VI Ksiąg Wieczystych”, powinno być „VI Wydział Ksiąg Wieczystych”).

Należy stwierdzić, że powołane przez niego okoliczności nie dadzą się zakwalifikować pod żadną z podstaw wznowienia przewidzianych w art. 401 - 403 k.p.c. Sama zmiana szyku wyrazów w określeniu organu sądowego nie stanowi o tym, że w sprawie orzekał niewłaściwy miejscowo, czy rzeczowo sąd. Przesądza to o niedopuszczalności postępowania o wznowienie i stanowi podstawę do odrzucenia skargi (art. 410 § 1 k.p.c.) bez potrzeby rozważania kwestii zachowania terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji., zasądzając jednocześnie na rzecz adwokata z urzędu reprezentującego skarżącego odpowiednią kwotę nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (§ 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Dz. U. 2015 r., poz. 1801).

kc

jw